వొంటరితనం

యెంత రాత్రైనా యింటికి వెళ్ళడమంటే, దిగులు పుట్టించే, యెండాకాలపు సాయంత్రమది. దక్షిణపు గాలితో కంఠం కలిపి సూర్యనారాయణ పాడతో వుంటే యింటికి రావడం ఆలస్యమయిందని రెండు గంటలసేపు మాట్లాడకుండా, మొహం ముడుచుకునే భార్యా, రాక్షసులవలె తగూలాడే నలుగురుపిల్లలూ, నాటకంలో హిరణ్యకశిపుడివలె కోర్టునంతా తన రంగస్థలంలాగు చూసుకుని నాట్యమాడే శిరస్తాదారూ, లోకంలో వున్నారనే సంగతనే మరచిపోయి, గాన ప్రపంచ వీధుల్లో స్వేచ్ఛావర్తనం సల్పుతున్నాను. కాని కడుపులో చురచుర, పెరుగుపచ్చడినీ, పప్పుపులుసునీ, దానితోటి రాచిప్పనీ, దీపం శెమ్మానీ, వంటింటిని, భార్యానీ, జ్ఞాపకానికి తెచ్చింది.

"లేద్దాం" అన్నాను, కష్టంమీద, దిగులుతో.

"యేం అంత తొందర!" అన్నాడు ఒకడు.

"కడుపులో మండుతుంది" అన్నాను.

"నీవు యెప్పుడూ యిల్లానే తొందర పడతావు. ఏదో యింటిదగ్గర అనుమానం యేడిపిస్తోంది"

"అనుమానముంటే మాత్రం, యేంచేస్తాడేం?"

"కన్నుక్కుని రూఢిచేసుకుంటాడు, తొరగాపోయి."

"అట్లా అనుమానంగా వుంచితేనే మంచిది. రూఢిచేసుకుంటే అదో తంటా."

"తంటా యేముంది? యిద్దర్నీ పక్కలు విరగ తంతాడు."

"తంతాడు? తన్నడమే! యిట్లాంటివాళ్ళని చాలామందిని చూశాం."

"లేకపోతే, వూరుకుంటాడా?"

"యెవరో చాతగాని ఆడముండ వూరుకోవాలి గాని, మనవాడు...."

"మొగరాక్షసుడైనా యేమీ చెయ్యలేడు. భార్యనీ, విటుణ్ణీ కసిదీరా స్వేచ్ఛాగా కండలు. చెల్లేకాలం దాటిపోయింది. యెంతకాలమని భార్యని తాళాలు వెయ్యగలడు? అందులో పిల్లలతో సహా అడ్డపెట్టడం అసాధ్యం.

బైటపడితే పరువునష్టం......అదంతా యెందుకు? యిందాక నలుగురు చక్కని పిల్లల్ని వెంటబెట్టుకు యిట్లా వెళ్ళేలా, ముసలాయన. ఆయన సంగతేమయింది చెప్పదూ? మళ్ళీ యవ్వనంలో వున్నప్పుడు మనుషుల్ని కాల్చుకు తినేవాడిలాగ కనపడేవాడు! పోలీసు డిప్యూటీ సూపరింటెండెంటుపని...... మొదటి నించి చెప్తాను వినండి. యీసారి ఆయన కనపడ్డప్పుడు ఆ పెద్దపిల్ల ముగ్గురి మొహాలు చూడండి; ఆ చివరిదాని మొహంచూడండి. నాకథ వాస్తవం మీకే తేలుతుంది.

ఆయనపేరు వెంకటబ్రహ్మం. ఆ పేరు చెపితే చాలు, దొంగలకే కాదు మంచివాళ్ళకీ, మేస్ట్రీటుకీ, తక్కిన యినస్పెక్టర్లకీ హడలు. కాని యింటికి వెళ్ళగానే అతని తీరే మారిపోయేది. చంటిపిల్లవాడై తన పిల్లలతో ఆటలు, గంతులు, వీటితో కాలం గడిపేవాడు. పిల్లలే అతనికి ప్రాణం. వాళ్ళకోసమే జీవించేవాడు. ఆస్తి, డబ్బు, ఉద్యోగం, అన్నీ వాళ్ళకోసమే. ఆ పిల్లలకీ యితనంటే అంతప్రేమా, సంతోషమూను. అతన్నెరిగిన వాళ్ళందరూ అతను చాలా అదృష్టవంతుడనుకునే వాళ్ళు.

చదువుకోసం పిల్లల్ని రాజోలులో వొదలి, ఆఫీసుబోయ్‌తోనూ, భార్యా, పసికుర్రాడూ సర్క్యూటు వెళ్లారు. ఒకరోజు రాత్రిపడ్డాక వొస్తానన్నవాడు పనితొరగా ముగియడంచేత, వెంకటబ్రహ్మం మధ్యాహ్నం నాలుగింటికే వొచ్చి తనరైటరు, తనపడక గదిలోనించి, తొందరతొరగా ఆఫీసుగదిలోకి పోవడంచూశాడు. తరువాత రెండు రోజులు జాగ్రత్తగా కనిపెట్టేటప్పటికి, అతని అనుమానం నిశ్చయమయింది. అతనివొళ్లు వెర్రెత్తింది. మొదటి నించీ తన భార్య సుభద్ర ప్రవర్తన తలుచుకుంటే, అన్నీ అనుమానంగానే కనపడ్డాయి, యిప్పుడు ఆరైటర్ని చూస్తే వెంకటబ్రహ్మానికి అసలే చాలా అసహ్యం. తన భార్య అట్లాంటివాణ్ణి యేరుకోడం చాలా నీచంగా తోచి బాధపడ్డాడు. సుభద్రని తిట్టినా, కొట్టినా, కాలతన్నినా, యేమీ లాభంలేదని అతని పూర్వానుభవంవల్ల తెలుసు. అదిగాక పెద్దది, ముగ్గురు పిల్లల తల్లి అయి యిన్నాళ్లు అతనితో కలిసి కష్టసుఖాలు పంచుకున్న దాన్ని చెయ్యిచేసుకోడం అతనికి మనస్కరించలేదు. ఆలోచించి ఆలోచించి అట్లాంటిది సాగడానికి వీల్లేదని కఠినంగా భార్యతో చెప్పాడు.

యిప్పుడు వెంకటబ్రహ్మంగారికి గుండెల్ని పీక్కుతినే పెద్దసందేహం ఒకటి పట్టుకుంది. యీ ముగ్గురు పిల్లలూ తన పిల్లలవునా, కాదా అని. వాళ్లల్లో తనవాళ్లెందరో కానివాళ్లెందరో పూర్వపు సందర్భాలన్నీ జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాడు. వాళ్ళు దగ్గరికి వొచ్చినప్పుడల్లా తన మొహం వాళ్ళ మొహాలు పరకాయించి పోల్చుకుని, పరధ్యానంలోపడేవాడు. వాళ్ళమీది అపారమైన ప్రేమ, వాళ్ళు తనవాళ్ళో కారేమో, యిన్నాళ్ళూ యెవళ్ళనో, తన బిడ్డలని పిలుస్తో, ప్రేమిస్తో, వాళ్ళకోసం తన శక్తి నంతా యిచ్చేసి, బాధలు పడడం—యివన్నీ అతన్ని నరకబాధ పెడుతున్నాయి. తన భార్యని నిజం చెప్పమని అడిగితే చెబుతుందా? అందులో యింత పోట్లాటగా వున్నప్పుడు!

వారం రోజుల్లో తన భార్య నడవడి యథాప్రకారంగానే వుందని అతనికి బాగా తెలిసింది. యీసారి చాలా కఠినంగా మాట్లాడేటప్పటికి "సరేలే, నేనే బైటికి వెళ్ళిపోతా" నంది సుభద్ర. ఆమాటతో పులివంటి వెంకటబ్రహ్మంగారి దూకుడంతా అణిగింది. యీ అసహ్యం పడలేక, పొమ్మనాలని నాలికదాకా వొచ్చింది. కాని వెంటనే, వేరే ఆలోచన వొచ్చింది. తన పరువుసంగతి తెలుసుకున్నాడు. యిన్‌స్పెక్టర్లూ, చివరికి పోలీసు జవాన్లూ, తన వ్యవహారం గుంపులు గుంపులుగూడి మాట్లాడుకోడం, తన ముందు సాల్యూటుకొట్టి, వెనకాలే నవ్వడం, తన బంధువులు తనని వోదార్చడం, "పెళ్ళాన్ని అదుపులో పెట్టలేనివాడు వూళ్ళని అదుపులో పెడతాట్ట!" అనుకోడం అన్నీ కళ్లకు కట్టాయి. తెలివిగా అప్పటికి వూరుకుని తరువాత చెయ్యవలసిన సంగతేమిటని ఆలోచించి, ముందు ఆ రైటరుమీద రిపోర్టు రాసి బదిలీ చేయించాడు. అతను వూరంతా గోలపెట్టి సెలవు తీసుకొని అక్కడే వున్నాడు. అతన్ని తన్నించాలని చూశాడు. కాని అతను చాలామందికి యిష్టుడు కావడంచాతా, జాగ్రత్తగా వుండడంచాతా, అది చాతకాకపోయింది. తన యింటిలోనే వాణ్ణి పట్టుకుని తన్నడానికి సిద్ధమైతే, భార్య పిల్లలతో సహా రోడ్డుమీదపడి యేడ్చి గోలచేసేటంత వరకై, సిగ్గుపడి వూరుకున్నాడు. యిల్లు నరకమైపోయింది, భార్య మొహం చూసినప్పుడల్లా కొంకి చీల్చి, శిక్షించాలన్నంత కోపమైపోయేది. కాని ఒక్కమాటుంటే

లేచిపోతుందని భయం. ఆ పిల్లల్ని చూడగానే, వాళ్లు 'నాన్నా' అని యిప్పటి ప్రేమతో వొచ్చి మీదని కావిలించుకోగానే, వొళ్లంతా క్రిములు పాకినట్లవుతుంది కాని వాళ్లని వొదల్లేడు. వాళ్ల ప్రేమలేకుండా ఉండ లేడు. ఆ రైటరు సెలవిప్పుడైపోతుందా అని ధ్యానం చేసుకుంటూ యీ బాధనంతా భరిస్తున్నాడు. వూరంతా యితనంటే నవ్వులాటై పోయినట్టుంది. అతనికి వీపు వెనకాల, 'రైటర్' అని కేకలు వేస్తున్నా రనుకున్నాడు. గోడలమీదా, రైలుబళ్లల్లో, భార్యపేరు వెలుగుతోంది. శెలవు అయి పోగానే రైటరు పనికి రాజీనామాయిచ్చి చీరెలకొట్టు పెట్టాడు. ఆ రైటర్ని చంపెయ్యాలన్నంత కోపమొచ్చేది. ఒక్కొక్క రాత్రి నిజంగా యేకోపం లోనో యేదో చేస్తానని అతనికి భయం కలిగేది. ఏం చెయ్యాలి?

పోనీ తాను బదిలీ చేయించుకుంటే? బావుంది. పైకి వ్రాశాడు. వాడూ వొస్తే ఆ కా తప్పాగ! కాని పరాయివూళ్ళో వాణ్ణి నడుం విరిగే టట్టు తన్నించడం పోగొప్పకాదు. ప్రయత్నించగా ప్రయత్నించగా మూణ్ణె ల్లకి విశాఖపట్నం మార్చారు. ఆబదిలీతో వెంకట్రావ్యానికి తన చిక్కు లన్నీ తీరినట్టు, ప్రపంచంలో మళ్ళీ ఆనందమూ, ఆరోగ్యమూ, శాంతీ, వున్నట్టు తోచింది. ఇప్పుడేం చేస్తుంది? తన భార్య పొందగల దిగులును చూసి అతనికి చాలా సంతోషం పొంగి పొంగివచ్చింది. కానీ దీని పని ఆవూళ్ళో పట్టించాలి.

తీరా ప్రయాణమయ్యేసరికి సుభద్ర ఆవూరినుంచి కదిలిరానంది. ఆ మాటతో అతనికి గుండె ఆగిపోయింది. ఇంత సాహసం చేస్తుందని అతను కలలోకూడా అనుకోలేదు. బహిరంగంగా తనని వొదలి వాడితో వుంటుందా?

"నువ్వు రానంటేమాత్రం నేను వెళ్ళక యెట్లా తప్పుతుంది?"

"వెడితే వెళ్ళండి, వుంటే వుండండి. నేనీవూరు విడిచిరాను."

తనలో ఏంలోపముంది? అతనిలో యేం విశేషముంది? లేక ఆ స్త్రీ స్వభావమే అగా? మళ్ళీ తను కోరినప్పుడల్లా మాట్లాడకుండా లొంగిబడు తుంది, తను దగ్గిర చేరబోతే లక్ష్యం చెయ్యదు. కులాసాగా తనతో అనుభ విస్తుంది. వాడితోనూ అనుభవిస్తుంది. ఒకరాత్రిదయగా అదిగాద ఆ కెవి—

"ఎందుకు అతన్ని వదలలేవు? నన్ను చూస్తే అసహ్యమా?"

"లేదు."

"ఐతే?"

"మీకు తెలీదు. చెప్పడం నాకు తెలీదు."

ఆమెని లాక్కెళ్ళాలని చూశాడు. అల్లరికింద దిగింది. రోడ్డుమీద రాగాలు పెట్టే విషయం కిందికి వొచ్చింది. ఆఖరునాటి రాత్రి భార్య కాళ్ళ మీదపడి బతిమాలాడని కూడా అంటారు. కాశీకిపోయి సన్యాసం పుచ్చుకోడానికి నిశ్చయించుకుని సగందూరం బయలుదేరాట్ట. పిల్లలమీది ప్రేమ ఆ నిశ్చయాన్ని చెడగొట్టింది. ఆ పిల్లల్ని తీసుకుని విశాఖపట్నం వెళ్ళిపోయినాడు. ఒక వంట ఆమెనీ, ఆయానీ యేర్పరచుకుని స్థిరపడ్డాడు. పదిహేను రోజుల్లో బతుకు దుర్భరమైపోయింది. కచేరికి పిల్లలు కదలనిచ్చే వాళ్ళు కాదు. సైకిలెక్కి బయలుదేరితే ఆయా చేతుల్లో నిలవక యేడుస్తో రోడ్డు వెంట పడతారు. కచేరీనుంచి రాగానే, ఆముగ్గురూ యితన్ని కావిలించుకుని, "అమ్మ, అమ్మ" అని ఒకటే గుండె కరిగేటు యేడుపు. చంటిపిల్లవాడు దిగులుతో శల్యమౌతున్నాడు. ఆ నౌకర్లు యీ పిల్లల్ని సరిగా చూట్టం లేదని, నౌకర్లని మార్చి నౌకర్లనిపెట్టినా, లాభం లేదని తెలిసింది. తను యెన్నడో మరిచిపోయిన బంధువుల నందరినీ ముఖ్యం ముసలి వితంతువులని, జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని, రప్పించాలని చూస్తే, ఒక్కరూ దొరకలేదు; అసలు బంధువులు తక్కువ; వుద్యోగ గొడవలో వాళ్ళతో యెక్కువ సంబంధం పెట్టుకోలేదు. వాళ్ళందరికీ యీగోలంతా తెలిసి, యితన్ని స్వయం వెలిపడ్డ వాడివలె చూస్తున్నారు. రాజమహేంద్రవరం శరణాలయానికి వెళ్ళి, వితంతు వివాహం చేసుకుంటా నన్నాడు. యితని చరిత్రవిని, ఆ భార్యనంత చక్కగా చూసుకున్నావు, యింక యీ భార్యని యెంత బాగా చూసుకుంటావో, వెళ్ళమన్నారు. సిగ్గేసి యింటికొచ్చాడు. పిల్లలు అన్నం తినటంలేదు. ఆడుకోరు. రాత్రులు వగుస్తూ పూటిరాడ కండా చుట్టూ కావిలించుకునిగాని నిద్రపోరు. యిట్లా యింకో పదిరోజులు యేడిపించే ప్పటికి, వాళ్ళమీది ప్రేమ అంతా యెగిరిపోయింది. వాళ్ళ మొహాలు కనపడే ప్పటికి యెక్కడికి పారిపోదామా అనిపించేది. ఆఫీసునించి యింటికి వెళ్ళడ

మంటే హడలుగా వుంది. ఆతల్లిలేని పిల్లల్ని తనుకూడా విసుక్కోడం, కొట్టడం సాగించాడు. అంతేగాక, వీళ్లు తన బిడ్డలవునా కాదా, యీ శ్రమలూ, బాధలూ, యెవరెవరి పిల్లలకోసమో పడుతున్నానా, అనేసంగతి అతని హృదయాన్ని ఒక్క నిమిషం బాధించడం మానలేదు. రాత్రులు నరాలు లాగి, గుండె పట్టుకుని, నిద్రపట్టక, బాధపడతాడు. లాంతరు తీసుకొచ్చి భద్రంగా వాళ్ల మొహాలు వెతుకుతాడు, యీ పిల్లల్ని వొదిలి తన భార్య యెట్లావుందా అని ఆశ్చర్యమూ, నిలవలేక వొచ్చేస్తుందేమోననే ఆశా, మళ్ళీ రానిస్తానా అనే కోపమూ, పిల్లలమీదవున్న ప్రేమనంతా చంపుకున్న ఆ స్త్రీ వికృత స్వభావానికి అసహ్యమూ, యిన్ని భావాలూ అతనిలో పుడుతో ఉంటాయి. ఆ ముగ్గురికీ ఫొటో తీయించి ఫొటోగ్రాఫుల్ని భార్యకి పంపమన్నాడు. యెందుకో బాగా తెలీదు. యేవేవో కారణాలు చెప్పుకుని సమాధాన పెట్టుకున్నాడు. యెంత అక్కర్లేకపోయినా తల్లికదా, పిల్లల్ని చూడాలని వుండదా, ఆమెకి హృదయం లేకపోతే తనకిలేదా అనుకున్నాడు. యింతలో రెండో పిల్లవాడికి హఠాత్తుగా పెద్ద జ్వరం వొచ్చింది. సెలవు పుచ్చుకుని రాత్రింబవళ్లు అతనికి సేవచేశాడు. ఒకరోజురాత్రి ఆ పిల్లవాడిపక్కన కూచుని వుండగా ఆ జబ్బూ, ఆ కుర్రవాడి అసహాయత్వం వాడి అమాయకమైన ప్రేమా, అన్నీ తలుపుకు వొచ్చాయి. అమ్మదగ్గిర్నించి, యెందుకు తీసుకొచ్చావని అడగరు, మమ్మల్ని వొంటరిగా నౌకర్లమీద పారేసి, కష్టాలు పెట్టడానికి నీకు చేతు లెట్లా వొచ్చాయి అనరు, యెందుకు యిట్లా కొడతావు, తిడతావనరు. తనని నమ్మి యిట్లా జబ్బులు తెచ్చుకుని, ఆ చేదుమందులు గొంతుకలో పోసుకుంటో, చావుకుకూడా సిద్ధమవుతారు. వెంకటబ్రహ్మానికి యెంతో యేడుపొచ్చింది. ఆ అబ్బాయిని విసుకుతో తను కొట్టిన దెబ్బలూ, ఆ బాధ పడలేక వాడు పెట్టిన మొహమూ, అన్నీ జ్ఞాపకం వొచ్చి, యేడ్చాడు. యింక తన దగ్గిర వీళ్ళని వుంచుకోకూడదు; తన పరువుపోయినా సరే, అనుకుని, ఆ జబ్బు నయం కాగానే, ముగ్గురు పిల్లల్నీ, తీసుకుని ఆ రైటరూ, తన భార్య తను పూర్వంవున్న యింటోనే కాపరం చేస్తోవుంటే, అక్కడికి వెళ్ళాడు. రైటర్ని 'పర్మిషన్' అడిగి, ఆమెతో మాట్లాడి, సగం జీతం పంపేందుకు వొప్పుకుని, ఆ పిల్లల్ని ఆమె

దగ్గిర దిగబెట్టాడు. ఆ రోజు రాత్రి యితన్ని వాళ్ళు అక్కడే భోజనానికి వుండమన్నారు, కాని అతను వుండలేదు.

ఆ పిల్లల్ని దిగబెట్టి వొచ్చిననాటినుంచి వాళ్ళమీద మళ్ళీ అమితమైన ప్రేమ మొదలుపెట్టింది. వాళ్లేమీ అల్లరి చెయ్యలేదనీ, తనే అన్యాయంగా వాళ్లని బాధపెట్టాననీ అనుకున్నాడు. వాళ్లని మళ్ళీ చూడాలనే కోర్కెని అణుచుకోలేక అవస్థపడ్డాడు. మెల్లిగా మరిచిపోయినాడు. మూడేళ్ళు యెట్లాగైతేనేం తోసుకు తిరిగాడు. తరువాత వాళ్లని వొక్కసారన్నా చూడకుండా వుండడం అసాధ్యమై పోయింది. వాళ్లు బతికి వున్నారో లేదోకూడా తెలీదు.

యెవరన్నా ఆ వూరి స్నేహితుల్ని మన పిల్లలెట్లా వున్నారో చూసి, రాయమంటే యెట్లా వుంటుంది? తను ఆవూరు వెడితే అందరూ తెలిసి నవ్వుతారూ? ఒకరోజు తన పెద్దబ్బాయి బళ్లో కుర్రాడితో పోట్లాడి, దెబ్బలుతిని యింటికి వెళ్ళినట్టూ, యింట్లోవాళ్లుకూడా చీవాట్లు పెడితే, తనని తలుచుకుని యేడుస్తున్నట్టూ, కలవొచ్చింది. కలలోంచి మెళుకువ రాగానే, పిల్లలకోసం, వేదన ప్రారంభమయింది. ఆ రైటరూ తనభార్యా, తన పిల్లల్ని యెంత బాధపెడుతున్నారో, అని భయంపట్టుకుంది. ఆ పిల్లలు తనకోసం యేడుస్తున్నట్టే వుంది మర్నాడు రాజోలు రాత్రికి చేరుకునేట్టు ప్రయాణమైనాడు. దొంగతనంగా వాళ్లయింటి కిటికీదగ్గిర చీకట్లోనుంచుని, లోపలికి చూశాడు. రైటరు చుట్ట కాలుస్తో వరండాలో కుర్చీలో పడుకున్నాడు. తన పెద్ద కుర్రాడు గదిలో పాఠం చదువుకుంటూ అప్పుడప్పుడు ఆ రైటర్ని 'బాబాయ్' అని పిలిచి సందేహాలడుగుతున్నాడు. సుభద్ర ఆ గదిలోనే మంచంమీద కూచుని చిన్నపిల్లకి పాట నేర్పుతోంది. రెండో కుర్రాడు ఆ రైటరు సైకిలు గోడవానించి వుంటే యెక్కాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. యిదంతా వెంకటబ్రహ్మంగారు చూశాడు. ఆ యిల్లు యెంతో 'కంఫర్టబుల్'గా సుఖంగా వున్నట్టు కనపడ్డది. ఆ సంసారం, ఆ ఆనందం, ఆ మూడేళ్లు వొదలుకుని యేకాకినైనాను కదా అని దిగులేసింది. సుభద్రమ్మకూడా యిదివరకటికంటే అందంగా కనబడుతోంది. యింత పెద్ద లోకంలో తన వొంటరితనం ఘోరంగా తట్టింది మనసుకి. కాంతిలో స్వర్గం

లో వాళ్లుంటే, చచ్చిపోయినవాడి దెయ్యంలాగు తనింకేదో లోకం నించి దిగివొచ్చి వాళ్లని, తనవాళ్లని, చూస్తున్నట్లయింది. గుండెలు పీక్కుపోయినాయి. ఒక్కసారి ఆ పిల్లల్ని కావలించుకోవాలనిపించింది. క్లెయివు తెచ్చిన 'రిఫారాలు' యేమిటో ఆ పెదకుర్రాడికి విప్పిచెప్పి, ఆచిన్నకొడుకుని వొళ్లో కూచోపెట్టుకొని, ఆ రెండోవాణ్ణి సైకిలుమీద పడకండా నిలపెట్టాలని కోర్కె యేడిపించింది. చివరకి ఆ యింట్లో కాలుపెట్టడానికి తనకిగ్వాత లేదనుకొని వెళ్ళిపోయి, ఆ రాత్రే రైలెక్కాడు.

వాళ్లనిచూసిన తరవాత అతని జీవితం దుర్భరమై పోయింది. ప్రతి నిమిషమూ బతుకు వొంటరిగా వున్న దనిపిస్తోంది. సంపాయించడం యెందుకు? యీకాకెందుకు? హోదా యెందుకు? హోటళ్లలో భోజనం, యెక్కడో గదిలో నిద్ర! సంసారాల్లోకి యితన్ని రానీరు. యెవరూ శుభకార్యాలకైతే పిలువరు. పిలిచినా బంధువుల్ని చూడ్డానికి సిగ్గు. నా వాళ్ళనుకునే వాళ్ళులేరు. 'ప్రమోషన్' వొస్తే, సంతోషం చెప్పుకునేందుకైనా యెవరూలేరు. మంచిచీర చూస్తే నగలు చూస్తే, బొమ్మలుచూస్తే, యెవరికైనా కొనిపెట్టాలనిపించేది. జబ్బుచేస్తే యెట్లావుందని పలకరించే వాళ్లు లేరు. ఆ పిల్లలు కావాలి కావాలని రాత్రింబవళ్ళు అరిచేది హృదయం, వాళ్లలో ఒక్కరైనా తన సొంతపిల్లలై వుంటారని నిశ్చయించుకున్నాడు. సంగతులన్నీ జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని వాళ్ల ఫొటోలు, తనఫొటో దగ్గరగా పెట్టుకొని పోలికలు చూసుకుంటాడు. కాని యేం చేస్తాడు? అట్లానే కుళ్ళుతో కాలం గడుపుతున్నాడు.

తరువాత నాలుగేళ్లకి పాపం ఆ రైటరు చచ్చిపోయినాడు. తరువాత రెండునెలల్లో వెంకటబ్రహ్మం, సుభద్రా, వెంకటబ్రహ్మం ముగ్గురు కొడుకులూ, ఆ రైటరుకి పుట్టిన చంటిపిల్లా అందరూ సుఖంగా కాపురంచేస్తున్నారు. వెంకటబ్రహ్మం పెన్షన్ పుచ్చుకుని, ఆ పాత యింట్లోనే స్థిరపడ్డాడు. యిప్పుడుకూడా వాళ్లహాల్లో ఆ రైటరుది పెద్ద ఫోటోవుంది. వెంకటబ్రహ్మంగారి ముగ్గురుపిల్లలూ ఆ రైటర్ని బాబాయి అంటారు. ఆ రైటరు కూతురుమాత్రం యీయన్ని 'నాన్నగా' రంటుంది.